

GABRIELA
FUTOVÁ

KATARÍNA
ŠKORUPOVÁ

HUPS, RUPS A ŠUPS

ILUSTROVALA
KATARÍNA
ILKOVIČOVÁ

GABRIELA
FUTOVÁ

KATARÍNA
ŠKORUPOVÁ

HUPS,
RUPS
A
ŠUPS

slovarť

Vieš aké slovo myšky
ukazujú na druhej strane?
Skús si aj ty s kamarátmi
niečo napísať.

Tento projekt podporil z verejných zdrojov

u. fond
na podporu
umenia

**GABRIELA
FUTOVÁ**

**KATARÍNA
ŠKORUPOVÁ**

HUPS, RUPS A ŠUPS

SLOVART

Text © Gabriela Futová, Katarína Škorupová 2018
Illustrations © Katarína Ilkovičová 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani
nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo
mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo
budúceho informačného systému a podobne bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3395-4

Skôr ako začneš čítať, máme pre teba úlohu. Neboj, nič ťažké. Len prilož nos k stránkam tejto knižky, zatvor oči a privoňaj k nim. Nádych...

Vôňa farieb sa mieša s vôňou čerstvého papiera a to všetko vonia úžasnou novotou.

Cítiš to?

AKO SA HUPS NARODIL

* Bol raz jeden mladý študent Kubo, ktorému knihy tak voňali, že si vybavil brigádu tam, kde je kníh úplne najviac. V tlačiarňi. Nie, nevliezol do toho stroja, čo ho máte doma pripojený k počítaču. Pracoval vo veľkej továrni, kde klepocú obrovské tlačiarenské stroje a búchajú rezačky, čo režú velikánske kusy papiera na kúsky, také akurát.

Knihy sú tu také čerstvé... Práve vytlačené. Prečo? No preto, lebo v takej tlačiarňi sa knihy vyrábajú. Tlačia sa v nej knihy, noviny, časopisy, pozvánky, letáky, bloky i notesy, pohľadnice i kalendáre. Jednoducho všetky možné papierovance od výmyslu sveta.

Kubo však nemal rád len vôňu nových kníh, ešte radšej sa s nimi prevážal na vozíku. Ved' kto by už odolal tomu, ak pred teba postavia taký vozík a môžeš sa prehádzať po chodbách rýchlosťou blesku. Prevážal na ňom knihy na paletách, aj von na nákladnú rampu, odkiaľ knižky prevážajú do kníhkupectiev a obchodov. Keď videl dlhú chodbu zo skladu k nákladným autám, zakaždým sa rozbehol a uháňal s vozíkom tak, aby sa zastavil čo najtesnejšie pred bránou do skladu.

No čo všetci čerti nechceli, naložil si kníh priveľa. Práve vtedy, keď mal v poslednej chvíli zabrzdiť a zastaviť, mihlo sa mu čosi pred očami. Rýchlo stočil vozík. Ten nadskočil do výšky a celá hárba kníh sa už-už rútila na zem. Kubo ich v rýchlosti zachytil,

no nadhodilo ho pritom do výšky, zapotácal sa a do dvoch prstov zachytil jednu otvorenú knihu, ktorá už-už padala na zem. Chudák Kubo – prevážil sa dozadu a pravou nohou vykopol tak vysoko, no... ak by existovali preteky vo výkope pri padaní, určite by už bol majster sveta.

Ako však nohu vykopol, guma na nohaviciach sa mu natiahla, a ešte viac sa natiahla, a... „RUPS!“ rupsla a roztrhla sa na dvoje.

Kubo sa zo všetkých síl snažil udržať rovnováhu, no pritom si musel zachraňovať nohavice, ktoré mu už padali na zem, i knihu, čo sa mu vyšmykla spomedzi prstov.

Natiahol sa, jednou rukou si chytil gate, druhou sa načiahol po otvorenej knihe, no keďže to nebolo v ľudských ani Kubových silách, šmykol sa a – ŠUPS – šupsol rovno na zadok. Kniha pritom vyletela do výšky, roztvorila sa dopadla na dlážku vedľa nášho doudieraného brigádnika. Ten sa nezmohol na nič viac, len:

„HUPS, to sa mi teda podarilo.“

Šúchal si ubolené miesta a po celej tej vozíkovo-leteckej katastrofe sa ledva-ledva zviechal na nohy. Nebolo to vôbec ľahké, keď si predstavíme, že si stále musel držať padajúce nohavice. Nie je div, že si pritom vôbec nevšimol, ako z knihy vypadol pestrofarebný škriatok.

„Takže ja som Hups,“ zapišťal ten drobec a rýchlo skočil za koleso vozíka.

Škriatok to bol maličký ako myška, aj malé bábo by pri ňom vyzeralo ako obor. Škriatkovia si na ľudí dávajú veľký pozor. Len tak im veru nevylezú na oči.

Našťastie pre Hupsa a všetkých škriatkov na svete, čím sú menší, tým rýchlejšie sa vedia skryť. Skrývanie je pre nich to najprirodzenejšie na svete. Ak začujú nejaký šum, hluk alebo nebudaj zbadajú človeka, ani si to nestihnú uvedomiť, už sú niekde zalezení. Až potom začnú premýšľať, prečo sa to vlastne schovali.

Hups sa ukryl rýchlejšie, ako by si to ktokoľvek dokázal uvedomiť. Kubo musel vysvetľovať, čo to vyvádza. Šéfovi skladu sa totiž roztrhnutá kniha na zemi ani trochu nepáčila. Kubo mal však vážnejší problém, ešte stále si totiž musel držať padajúce nohavice, takže mu po rozume behalo jediné: „Kde len na tie gate zoženiem pevnejšiu gumu?“

AKO HUPS PRVÝ RAZ NIEČO POKAZIL

* Hups sa rozhladol. Nemal tušenia, kde sa to ocitol. Všade veľa papierov, stroje, počítače. A veľa-preveľa písmen.

Škriatok opatrne prebehol cez chodbu a vbehol do nejakej pracovne. Mihol sa tak rýchlo, že si ho vôbec nikto nevšimol.

V strede pracovne stál stôl. Na stole sa kopilo more papierov. Medzi papiermi trónila veľká obrazovka s klávesnicou. Za stolom sedela akási žena. V ruke držala počítačovú myš a šípku šikovne behala po obrazovke počítača. Tu niečo premerala, tu niečo zaklikla. Hupsovi sa to veľmi páčilo. Rád by sa priblížil a obzrel si to lepšie, ale jeho strach bol priveľký.

V rohu na malom stolíku zbadal úhľadný balíček kartičiek. Nenápadne sa k nemu presunul. Opatrne, tak aby si ho žena za písacím stolom nevšimla, naň vyliezol. Balík bol zabalený v priehľadnej fólii. A cez ňu Hups videl, čo skrýva. Pozvánky. Na všetkých kartičkách bolo napísané toto:

Hups sa zamyslel. V očiach mu škodoradostne zaiskriilo. Jedným okom mrkol na pani za stolom a potom rýchlo vymenil šesťku za sedmičku.

Na pozvánke potom stálo toto:

Koncert sa začína v sobotu 6. mája o 17.00 hod. na námestí.

Hupsa výmena šesťiek začala baviť. A tak ich bral a menil za sedmičky, až kým ho to celkom nezmohlo.

A ako to dopadlo?

Na koncert Hrdličky Slávikovej takmer nikto nepišiel. Speváčka sa príšerne urazila a vyhlásila, že sa do ich mesta už v živote nevráti. Ľudia, ktorí prišli na koncert 6. mája o piatej, sa

takisto nahnevali, lebo prišli zbytočne. A všetok ten hnev si odniesla pani za písacím stolom, na ktorú nakričali zase tí, ktorí si dali pozvánky vytlačiť v ich tlačiarňi.

A pani Boženka, tak sa volala, len nechápavo krútila hlavou, pretože v počítači i na všetkých ostatných pozvánkach na stole, mala čas i dátum celkom správny.

A Hups? Ten si jednu šestku bez hanby ukradol. V myšacej diere si ju lusknutím prsta zväčšil a spravil si z nej hojdacie kreslo.

AKO HUPS POKAZIL ROZPRÁVKU

* Hupsovi sa v myšacej diere veľmi páčilo. Hojdal sa na kresle zo šestky a cez otvor mal dobrý výhľad na pani za stolom. „Boženka!“ ozvalo sa odrazu z chodby. „Máš u mňa telefón!“ Boženka sa zodvihla a svižne odkráčala.

To bola Hupsova chvíľa. Rýchlo vyskočil z kresla a ozlomkrky utekal k stolu. Šikovne ako veвериčka sa vyškriabal na stoličku, keď tu – ach! Boženka vkročila späť do dverí. Hups ani chvíľočku nerozmýšľal a – hop! Skočil do prvej skrýše, ktorú zbadal.

Bola ňou Boženkina kabelka. Visela na stoličke, a keďže bola otvorená, ponúkala škriatkovi priam ideálny úkryt. Lenže kabelka tam nebola len tak. Boženka zamierila rovno k nej, zavrela ju, zavesila si ju na plece a pobrala sa preč.

„O chvíľu sa vrátim!“ zakričala a už jej nebolo.

Hups vyľakane čušal. Cítil, ako sa kabelka na Boženkinom pleci hýbe, počul buchot dverí, klopanie opätokov, zavrzganie bránky a potom bol zrazu pokoj. To Boženka svoju kabelku niekam položila.

„Ahoj,“ počul jej hlas.

„Ahoj,“ odpovedal ktosi Boženke.

„Nemám veľa času, tak mi len rýchlo ukáž, čo si chceta.“

Hlasy sa vzdialili. Hups sa nadýchol, trošilinku potlačil zips a zrazu bol z kabelky vonku. Ocitol sa priamo na stole. Na stole svietila obrazovka počítača. Počítač pod stolom potichu priadol. Hups zvedavo pozrel na monitor. Na obrazovke boli písmená.

Samuel Sčítaný

ROZPRÁVKA O NEPOSEDNEJ ROZPRÁVKE

Kde bolo, tam nebolo, bola jedna rozprávka, ktorá utekala z každej knižky. Tá rozprávka totiž mala nôžky. A tie nôžky utekali veľmi rady. Najradšej vtedy, keď nad rozprávkou niekto zaspal. Alebo vyrušoval a nepočúval. Alebo hundral. Alebo zíval. Alebo všetko naraz. Tá rozprávka mala meno. Volala sa krátka rozprávka.

Hups prestal čítať a zamyslel sa. Tu by sa to dalo! Opatrne vytiahol z vety **Tá rozprávka mala meno.** zo slova **meno** písmenko **m**. Vznikla nezmyselná veta. **Tá rozprávka mala eno.**

Hups chvíľku porozmýšľal a potom tam dopísal **s**. Veta teraz znela takto: **Tá rozprávka mala seno.**

S mám rád, pomyslel si Hups. **S** je ako had a hady sa majú dobre, lebo môžu chodiť poležiačky. Škriatok si pomädľil ruky. **M** si vzal pod pazuchu a vhuhol s ním späť do kabelky. Čo z teba urobím? Pýtal sa v duchu.

Mám to! Urobím si skriňu.

WAS

Medzitým sa pani Boženka vrátila. Schmatla kabelku a vrátila sa do svojej kancelárie.

Na stole jej zazvonil telefón. Chvíľu počúvala, niečo odpovedala a telefón zaklapla.

„Dala by som si kávu,“ vzdychla si. A tak sa znovu zodvihla a odišla.

A čo sa stalo s rozprávkou? Keďže Hups zmenil niečo, čo už kamarátka pani Boženky skontrolovala, chybu si nik nevšimol. V knižke vyšla rozprávka o rozprávke, ktorá mala seno. Malí čitatelia tomu nerozumeli, ale nerobili z toho vedu. Zato tí veľkí sa išli zblázniť!

„Ako to, že ste vydali takúto somarinu?“ kričali na vydavateľa.

„Ako to, že ste urobili takúto chybu?“ kričal vydavateľ na Boženkinu kamarátku.

A Boženkina kamarátka len krútila hlavou, lebo doteraz také neuveriteľné chyby jednoducho nerobila.

AKO HUPS NAHNEVAL PANI BOŽENKU

* Keď si pani Boženka odbehla zaliať kávu, Hupsovi to nedalo. Vyškriabal sa na jej stôl, vyskočil na klávesnicu a začal sa po nej prechádzať. Veľmi sa mu páčilo, ako klávesy pri každom kroku ťukali. Začal poskakovať, aby klávesy ťukali čo najhlasnejšie. Pri tom skákaní si vôbec nevšimol, že sa na monitore objavili písmenká.

kimmkihffvfgzhnjuztfvbnbvfrfvvffdsasdfgdsasdfggfdxdas

Čím viac Hups skákal po klávesnici, tým viac písmen svietilo na obrazovke. Hups sa zabával tak dobre, že si prestal dávať pozor. A tak, keď sa otvorili dvere, len-len že stihol skočiť za stolový kalendár.

Pani Boženka si sadla za stôl a neveriaco sa zahľadela na monitor.

„A toto má byť čo? Zas mi ten počítač čaruje,“ prekvapene zodvihla obočie. „Toto som ja predsa nenapísala... Hm... Asi som sa oprela o klávesnicu,“ pokrčila plecami a nezmyselný text vymazala. Potom si odpila z kávy.

„Bf,“ striaslo ju. „Zabudla som si dať cukor.“ Rýchlo sa zodvihla a s kávou v ruke odišla.

asdfghjk

esc

F1

F2

F3

F4

F5

>
<

1
+

2
|

3
#

4
\$

↑
↓

Q

W

E

R

↑
↓

A

S

D

Hups čakal iba na to. Opäť skočil na klávesnicu a dupotal po nej ako taký kôň. Na obrazovke sa zjavilo:

asdfghjklpoiuztrewq

Tentoraz sa pani Boženka vrátila rýchlejšie. Hups sa zase vtiahol za kalendár. Pani Boženka si sadla a oči jej takmer vyskočili z jamiek.

„Ale toto... určite viem, že som o klávesnicu nič neoprela. Žeby si zo mňa vystrelili kolegovia?“ písmeňka šikovne vymazala a vstala. „Idem sa ich veru opýtať. Takéto hlúpe vtipy...“

Len čo sa za ňou zabuchli dvere, Hups opäť vyskočil. Tentoraz sa snažil po písmeňkách skákať rozumnejšie. Na obrazovke sa objavilo:

vjohl damsafhuphds

Keďže mal krátke nohy, nedoskočil na všetky písmeňky, na ktoré chcel. A text znova nedával zmysel.

Pani Boženka sa vrátila a nechápavo krútila hlavou.

„Vraj to neboli oni, to určite...“ zmĺkla, keď zbadala nápis na obrazovke. „Neklamali. Veď som bola pri nich. Ja už ničomu nerozumiem.“ Už-už chcela nápis vymazať, keď jej niečo napadlo. Vymazala **j**, **h**, potom aj **d**, **f**, ďalšie **h** a **d**. Na obrazovke zasvietil nápis:

volamsahups

„Volám sa Hups,“ prečítala nahlas. „No toto! Vyzerá to tak, že tu máme tlačiarenského škriatka. Už len to nám chýbalo!“

Pani Boženka však nespanikárila. Namiesto toho išla do knižnice a požičala si všetky knihy o škriatkoch, aké len našla. To aby vedela, ako s milým Hupsom zatočiť.

Po čase sa jej naozaj potvrdilo, že majú v tlačiarni škriatka. Došlo jej, ako to bolo s tými pokazenými pozvánkami, a navyše sa objavil problém s pokazenou rozprávkou. Pani Boženka sa však nehnevala. Naopak. Zaumienila si, že nepodareného škriatka nájde. A hotovo.